

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.467/2014/3. szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Tóta Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Tóta Áron ügyvéd) által képviselt felperesnek - a dr. Szigeti Sándor ügyvéd által képviselt I. r. és II. r. alperesek ellen megbízási szerződésből eredő követelés érvényesítése iránt indított perében a Szolnoki Törvényszék 2014. március 25. napján kelt 8.P.20.324/2012/39. számú végzésével kijavított 2014. március 24. napján kelt 8.P.20.324/2012/37. számú ítélete ellen az I. és II. r. alperesek részéről 43. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja** azzal a pontosítással, hogy az alperesek egyetemlegesen kötelesek megfizetni az elsőfokú ítélet szerinti perköltséget és elsőfokú eljárási illetéket.

Kötelezi az alpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 788 000 (hétszáznyolcvannyolcezer) Ft másodfokú perköltséget, valamint az állami adóhatóság külön felhívására a Magyar Államnak 2 500 000 (kettőmillió-ötszázezer) Ft másodfokú eljárási illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I N D O K O L Á S

Az I. r. alperes a felperes unokaöccse, míg a II. r. alperes az I. r. alperes házastársa. A felperes 1996. augusztus végétől 2007. október végéig kisebb megszakításokkal az Amerikai Egyesült Államokban élt és dolgozott, az ez idő alatt szerzett, illetve a korábban fennállott munkaviszonyából származó bevételeit pénzügyintézeteknél tartotta különböző megtakarítási formákban.

A felperes és az I. r. alperes között korábban bensőséges, szoros családi kapcsolat állt fenn, az I. r. alperes édesanyjának halálát követően az I. r. alperes nevelését jelentős részben a felperes látta el.

A felperes korábbi külföldi tartózkodása idejére bátyja, **(felperes bátyja neve)** részére adott meghatalmazást arra, hogy számlájáról pénzt vegyen fel, abból az itthoni kiadásait fedezze, majd testvére megbetegedésére tekintettel az I. r. alperesnek kívánt e célból meghatalmazást adni. Ezt a szándékát közölte a banki pénzügyeit, befektetéseit az **(E.) Banknál kezelő (banki alkalmazott neve)** banki alkalmazottal, aki tájékoztatta a felperest a korlátozott és a teljes körű meghatalmazás mibenlétéről. A felperes ez utóbbi mellett döntött, és 2009.

november 30. napján az I. r. alperes, majd 2010. szeptember 2. napján a II. r. alperes részére adott a bankszámlája feletti rendelkezési jogra kiterjedő teljes körű meghatalmazást.

A felperes 2011. szeptember 2. napjától 2011. október 26. napjáig az Amerikai Egyesült Államokban tartózkodott. Ez idő alatt, 2011. szeptember 22-én a II. r. alperes eseti devizaátutalási megbízást adott az **(E.)** Bank Hungary Zrt. Európa Torony Fiókjában Budapesten arra, hogy a felperes devizaszámlájáról 160 000 USA dollár átutalásra kerüljön a saját - (.....) Banknál vezetett - számlájára. Az átutalást a bank teljesítette. A felperes a fentiekről hazaérkezését követően szerzett tudomást, majd 2011. október 27. napján az alperesek részére adott teljes körű meghatalmazást visszavonta.

Az alperesek a felperes felhívása ellenére nem adtak a felperesnek magyarázatot arra, milyen okból utaltatta át a II. r. alperes a felperes pénzét a saját számlájára, és elzárkóztak az átutalt összeg visszafizetése elől is.

A felperes kezdeményezésére **(ügyvéd neve)** ügyvéd 2011. november 2. napjára a felperes és a II. r. alperes részvételével megbeszélést szervezett az ügyvédi irodájába azzal a céllal, hogy a felperes a II. r. alperessel tisztázza a történeteket. A megbeszélésen mind a felperes, mind a II. r. alperes megjelent, és annak során jelen volt **(felperes unokahúga)**, a felperes unokahúga is. A megbeszélés eredményeként az ügyvéd két okiratot szerkesztett: az egyik tartalma szerint a II. r. alperes elismerte, hogy a felperes számlájáról 160 000 USA dollárt a saját számlájára átutaltatott, egyben kijelentette, hogy tisztában van azzal, miszerint a pénz nem képezi a tulajdonát, továbbá hogy azt szándékában áll visszafizetni. A másik okiratban rögzített nyilatkozat értelmében a II. r. alperes arra vállalt kötelezettséget, hogy 2011. november 11. napjáig átutal a felperes bankszámlájára 13 000 000 Ft-ot. A II. r. alperes azonban mindkét okirat aláírásától elzárkózott.

A felperes módosított keresetében kérte az I. és II. r. alperesek kötelezését, hogy fizessenek meg a részére 34 670 000 Ft-ot és ennek 2011. szeptember 22. napjától számított kamatát jogalap nélküli gazdagodás, míg 51 530 Ft-ot és ennek a fenti időponttól járó kamatait kártérítés jogcímén. Keresete indokaként előadta, bár az alperesek részére teljes körű meghatalmazást adott a bankszámlája feletti rendelkezést illetően, ez nem jelentette azt, hogy az alperesek korlátlanul és elszámolási kötelezettség nélkül vehettek fel arról pénzt és hogy azt saját céljaikra fordíthatták. A II. r. alperes az általa átutaltatott 160 000 dollárral nem számolt el, ezért azt, valamint az átutalással felmerült költségeket az I. r. alperessel egyetemlegesen köteles megfizetni.

Az alperesek érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Védekezésük szerint a teljes körű meghatalmazás alapján korlátozás nélkül, saját céljaikra felvehettek bármilyen összeget a felperes bankszámlájáról, egyebekben ez volt a felperes eredeti szándéka is a meghatalmazás biztosításával. Kiemelték, hogy a meghatalmazás aláírását megelőzően a felperes részletes tájékoztatást kapott a

teljes körű meghatalmazás tartalmáról, következményeiről, ennek ismeretében írta alá a banki okiratokat, így a II. r. alperes eljárása jogszerű volt. Hangsúlyozták, hogy a megbízási szerződés megkötését követően a felperes elszámolási kötelezettséget nem írt elő számukra, ilyet a banki alkalmazott előtt sem közölt velük.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 34 721 530 Ft-ot és ennek 2011. szeptember 22. napjától járó kamatait, továbbá 1 270 000 Ft perköltséget, az állam javára pedig 1 500 000 Ft eljárási illetéket. Határozatának indokolása szerint a felperes és az alperesek között a Ptk. 474. §-ában foglaltak szerinti megbízási jogviszony jött létre, így vizsgálta annak tartalmát, valamint azt, hogy az alperesek az abban foglaltakat teljesítették-e. Kiemelte, a felperes az alperesek részére a bankszámlája feletti rendelkezést illetően teljes körű meghatalmazást adott, így a perben a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy a bankszámláin elhelyezett pénzt az alperesek saját céljaikra nem használhatták, illetve hogy onnan elszámolási kötelezettséggel és kizárólag a felperes céljaira vehettek fel pénzt. A perben kihallgatott tanúk vallomását értékelve arra a következtetésre jutott, hogy a felperes saját kiadásainak fedezésére, elszámolási kötelezettséggel biztosította az alperesek számára a bankszámláihoz való hozzáférést, ami nem terjedt ki arra, hogy megtakarításait az alperesek saját céljaikra használják fel. Ezt alátámasztó körülményként értékelte **(tanú neve)** tanúvallomását, aki tudott arról, hogy a felperes ily módon kívánta megoldani a külföldi, vagy kórházi tartózkodása idejére a saját ügyeiből fakadó fizetési kötelezettségei teljesítését. **(felperes unokahúga)**, **(további tanúk neve)** tanúvallomását elfogadta annak alátámasztására, hogy a felperes a vagyoni rokonai között kívánta elosztani, azt nem akarta kizárólag az alpereseknek juttatni, az alpereseknek adott megbízási csupán a magyarországi kiadásai teljesítésének megkönnyítését szolgálta. **(ügyvéd neve)** érdektelen tanú vallomása alapján pedig megállapította, hogy 2011. november 2. napján az ő irodájában került sor egyeztetésre a felperes és a II. r. alperes között, a tényállásban rögzített tartalmú okiratokat a tanú a peres felek nyilatkozatai alapján készítette el, annak során a II. r. alperes elismerte, miszerint az általa átutaltatott pénz a felperes tulajdonát képezi, vállalta abból 13 000 000 Ft visszafizetését.

Az elsőfokú bíróság mindezek alapján bizonyítottan ítélte, hogy a felperes bár a bankban korlátlan meghatalmazást adott az alpereseknek a bankszámláin való rendelkezést illetően, a valós szándéka az volt, hogy az alperesek utólagos elszámolási kötelezettséggel kizárólag a felperesi kiadások fedezésére használják fel a bankszámlán elhelyezett összeget, így a Ptk. 479. § (2) bekezdése alapján kötelezte az alpereseket a felperesi bankszámláról átutaltatott összeg, valamint - kártérítés címén - 51 530 Ft megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperesek fellebbeztek, elsődlegesen kérték az ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását, míg másodlagos fellebbezésük az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítására irányult. Az elsődleges fellebbezés

kapcsán kiemelték, a felperes a perindításkor annak ellenére részesült az illetékfeljegyzési jog kedvezményében, hogy annak feltételei már a kérelem előterjesztése időpontjában sem álltak fenn, erre tekintettel az elsőfokú bíróság jogszabálysértő módon biztosította azt a felperes részére. Ezt követően a bíróság 2013. szeptember 4. napjától kezdődően e kedvezményt a felperestől megvonta, a visszavonás azonban nem az eljárás megindítására visszaható hatállyal történt, ami megítélésük szerint olyan lényeges eljárási szabályértés, amely a másodfokú eljárásban nem orvosolható, ezért indokoltá teszi az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, az új eljárásban pedig a felperes kötelezését az eljárási illeték lerovására.

A másodlagos fellebbezés kapcsán kifejtették, a felperes tisztában volt a bankszámlája feletti korlátozás nélküli rendelkezési jog biztosításának tartalmával, tudta, hogy ők (az alperesek) a bankszámláról tetszésük szerinti összeget emelhetnek le, mindezek ismeretében ragaszkodott a korlátozás nélküli rendelkezés biztosításához. Állították, hogy a felperessel kötött megállapodásuk szerint saját kiadásait is fedezhették a bankszámlán elhelyezett összegből, azzal utóbb elszámolniuk nem kellett. Álláspontjuk szerint a felperes az ezt érintő bizonyítási kötelezettségének a perben nem tett eleget, a meghallgatott tanúk ugyanis e körben csupán közvetett ismeretekkel rendelkeztek, így nyilatkozataikra tényállás nem alapítható, míg **(banki alkalmazott 2. neve)** banki alkalmazott vallomása a felperesi nyilatkozat alátámasztására nem alkalmas, **(banki alkalmazott neve)**, a felperes személyi bankára pedig megerősítette a teljes körű meghatalmazás biztosítására vonatkozó alperesi tényelőadást. Hangsúlyozták, hogy **(ügyvéd neve)** ügyvéd a felperes jogi képviselője volt, az ő érdekeit képviselte, így a per mikénti elbírálása szempontjából érdektelennek nem tekinthető, emellett nevezett ügyvéd fenyegetéssel kívánta rávenni a II. r. alperest az okirat aláírására. Kiemelték, hogy a felperes hozzátartozói a per mikénti elbírálásában érdekeltek, mivel a felperes pernyertessége esetén számíthatnának arra, hogy a felperes vagyonából részesülnek, így tanúvallomásuk nem vehető figyelembe,

A fellebbezési tárgyaláson kérték a per tárgyalásának felfüggesztését az ellenük sikkasztás miatt indult magánvádas eljárás jogerős befejezéséig.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Az elsődleges fellebbezés kapcsán kiemelte, az elsőfokú bíróság az illetékfeljegyzési jogot a jövőre nézve vontta meg, ennek kapcsán eljárásjogi hibát nem vétett, így az ítélet hatályon kívül helyezésének nincs jogszabályi alapja. Az ügy érdemét illetően fenntartotta az általa az elsőfokú eljárásban előadottakat. Hangsúlyozta, hogy az alperesek számos tényről ellentmondásos előadást tettek, és nem bizonyították, hogy jogosultak voltak a bankszámlán elhelyezett pénzzel sajátjukként rendelkezni. Utalt arra, az I. r. alperessel szemben korábban is folyt büntetőeljárás pénzügyi visszaélés miatt. Érvelése szerint a perben az alperesek szavahihetősége megkérdőjeleződött, ugyanis sem a pénz felhasználásáról, sem a nekik korábban kölcsönt nyújtók személyéről nem voltak hajlandók nyilatkozni. Hangsúlyozta, a II. r. alperes **(ügyvéd neve)** ügyvéd előtt és **(felperes unokahúga)** tanú jelenlétében elismerte a tartozás fennálltát, valamint azt, hogy tudta, a pénz nem képezi a

tulajdonát, ekkor állította, hogy 13 000 000 Ft még rendelkezésre áll, ezt azonban utóbb letagadta. Megítélése szerint a tanúk nyilatkozataiban ellentmondás nem volt, előadásuk egymással egybehangzott, önmagában a hozzátartozói viszony a nyilatkozatok értékelését nem teszi mellőzhetővé. Kiemelte **(banki alkalmazott neve)** érdektelen tanú vallomását annak igazolásaként, hogy akadályoztatása esetére kívánt pénzügyei intézésével valakit megbízni, a pénzből a saját, itthon felmerülő költségeit kívánta fedezni, pénzét nem akarta az alpereseknek ajándékozni. Utalt a Ptk. 4. § (4) bekezdésében foglalt jóhiszeműség és tisztesség követelményére azzal, hogy az alperesek a megbízási szerződés teljesítése során e követelményeket nem teljesítették, célzatosan felelőtlen magatartásukkal saját maguk számára kívántak előnyöket biztosítani.

A fellebbezés **alaptalan.**

Az ítélet az alperesek elsődleges fellebbezésében foglaltakra figyelemmel mindenekelőtt azt vizsgálta, történt-e az elsőfokú eljárás során olyan - az elsőfokú bíróság érdemi döntésére kiható - lényeges eljárási szabálysértés, ami indokolná az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján. Az illetékeljegyzési jog engedélyezése iránti kérelem tárgyában hozott határozat tartalma, azaz, hogy azt a bíróság engedélyezte a fél számára, avagy a kérelmet elutasította, esetlegesen a már engedélyezett kedvezményt a féltől megvonta, a bíróság mérlegelési jogkörébe tartozik, a döntés a per érdemére nem hat ki, így az illetékeljegyzési jog megvonásával kapcsolatos elsőfokú határozat tartalma akkor sem eredményezhetné az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, ha a döntés a jogszabályi rendelkezésekkel nem állna összhangban.

Az alperesek kérték a per tárgyalásának felfüggesztését az ellenük sikkasztás büntette miatt folyamatban levő pótmagánvádas eljárás jogerős befejezéséig, amely kérelmet az ítélet nem találta teljesíthetőnek. A büntetőügyben a bíróság által megállapított tényállás a polgári perben eljáró bíróságot nem köti (Pp. 4. § (1) bekezdés), a polgári bírósággal szemben a jogszabály csupán azt a megszorító rendelkezést tartalmazza, miszerint a határozatában nem állapíthatja meg, hogy az elítélt nem követte el a terhére rótt bűncselekményt. Az alperesek büntetőjogi felelősségének hiánya ugyanakkor nem jelenti azt, hogy az alperesek mentesülnének a közöttük és a felperes között létrejött megbízási szerződésen alapuló elszámolási kötelezettségük alól. Erre figyelemmel a büntetőeljárás kimenetele a jelen perben eljáró bíróság érdemi döntését nem befolyásolja, ezért az ítélet az alperesek kérelmére a per tárgyalásának felfüggesztésére nem látott módot.

Az ügy érdemét illetően helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a peres felek között a jelen ügyben alkalmazandó 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 474. §-a szerinti megbízási szerződés jött létre, amely alapján a megbízott köteles a rábízott ügyet ellátni, a megbízást a megbízó utasításai szerint és érdekének

megfelelően teljesíteni. Abban azonban tévedett az elsőfokú bíróság, hogy a felperesre telepítette a bizonyítás terhét a tekintetben, hogy az alperesek nem voltak jogosultak a felperes bankszámláján elhelyezett összegeket sajátjukként kezelni és saját céljaikra felhasználni. Tény ugyanis, hogy a felperes arra adott meghatalmazást az alpereseknek, hogy a bankszámláján elhelyezett pénzüsszegekről a bank felé rendelkező jognyilatkozatot tegyenek, s annak alapján a számláról pénzt vegyenek fel vagy annak terhére átutalási megbízást adjanak a számlavezető pénzintézetnek. A Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében az alperesek érdekében állt, hogy a bíróság valóban fogadja el azon állításukat, miszerint a felperes által a bank felé adott meghatalmazás alapját nem a felperes pénzének kezelésére és fizetési kötelezettségei teljesítésére irányuló megbízási szerződés, hanem egy olyan tartalmú megállapodás - gyakorlatilag ajándékozási szerződés - képezte, amely szerint a felperesi bankszámlán elhelyezett pénzüsszeggel sajátjukként rendelkezhetek, azaz annak tulajdonjogát is megszerezték. Az ítélet tábla - a Pp. 3. § (3) bekezdésében foglaltakra figyelemmel - erről a bizonyítandó tényről, s az alpereseket e tekintetben terhelő bizonyítási kötelezettségről az alpereseket tájékoztatta a bizonyítás sikertelenségének következményeire történő figyelmeztetés mellett, az alperesek azonban bizonyítást nem tudtak felajánlani, az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítási eljárás alapján rendelkezésre álló bizonyítékok pedig az alperesi védekezést nem támasztják alá. Kétségtelen, hogy a felperes korlátlan rendelkezési jogot biztosított az alpereseknek a bankszámláján elhelyezett pénzek kezelését illetően, amely meghatalmazás alapját az alperesekkel a pénzükezelésre vonatkozóan kötött megbízási szerződés képezte. A megbízási szerződésre is irányadó Ptk. 207. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a szerződéses nyilatkozatot vita esetén úgy kell értelmezni, ahogyan azt a másik félnek a nyilatkozó feltehető akaratára és az eset összes körülményére tekintettel a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint értenie kellett. A bírói gyakorlat a fél valódi ügyletkötési akaratának feltárásával oldja meg az ezt érintő értelmezési kérdéseket. A fenti jogszabályi rendelkezés a jognyilatkozatok kiterjesztő értelmezését nem teszi lehetővé, a perbeli esetben pedig maguk az alperesek sem érthették úgy a felperes korlátlan rendelkezési jogot biztosító nyilatkozatát, hogy a felperes pénzüével szabadon, sajátjukként, utólagos elszámolási kötelezettség nélkül rendelkezhetnek. Nem elfogadható az az alperesi védekezés sem, hogy a felperes pénzüét ajándékba kapták, azaz a saját céljaikra felhasznált összeget a felperes visszatérítési kötelezettség nélkül szánta nekik, ha ugyanis ez lett volna a felperes célja, úgy elegendő lett volna a pénzüet átadni, avagy átutalni az alperesek bankszámlájára, ahhoz szükségtelen lett volna a saját bankszámláihoz meghatalmazást, illetve korlátlan hozzáférést adni az alperesek részére. A felperes azonban nem ezt tette, azaz maga nem intézkedett a pénzüe alperesek részére történő átutalásáról, mindemellett pedig az egyéb peradatokat is mérlegelve helytállóan jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy az alperesek tisztában voltak azzal, miszerint a felperest irányukba ajándékozási szándék nem vezette. Lényegesek e tekintetben a pénzü átutalásának körülményei, arra ugyanis nem sokkal a felperes Amerikából való hazatérését megelőzően került sor. A II. r. alperes nem tudott a perben semmilyen magyarázatot adni arra, miért nem várhatta meg a tranzakció lebonyolításával a

felperes hazaérkezését, és nem hivatkozott arra sem, hogy ekkor merült fel olyan felperesi kiadás, amelynek kifizetése indokoltá tette a 160 000 dollár átutalását. Emellett a II. r. alperes nem a számlavezető bank lakóhelye szerinti fiókjában, a felperes, mint kiemelt ügyfél ügyeit intéző banki alkalmazott közreműködésével, hanem Budapesten intézte az átutalást, aminek nyilvánvaló célja az lehetett a II. r. alperes részéről, hogy a felperes személyi bankárja az átutalásra vonatkozó banki megbízásról és annak teljesítéséről ne, vagy csak az átutalás megtörténtét követően szerezzen tudomást, s így ne legyen módja arra, hogy az átutalási megbízásról annak teljesítését megelőzően tájékoztassa a felperest. Nem tagadták az alperesek a perben azt sem, hogy a felperes hazaérkezését követően vele már nem kívánták a kapcsolatot felvenni, a felperes telefonos megkeresésére nem reagáltak, majd egyenesen elzárkóztak a felvett pénz visszafizetése elől. Helyesen utalt az elsőfokú bíróság arra, hogy a fenti körülményekből levonható következtetés szerint az alperesek bár tudták, hogy a felperes pénzét szabadon nem használhatják fel, ennek ellenére távollétét kihasználva és a korlátlan rendelkezési joggal visszaélve utaltatták át a pénzt saját számlájukra.

Oszítja az ítélet tábla az elsőfokú bíróság álláspontját a tekintetben is, hogy a felperes rokonainak tanúvallomása a bizonyítékok köréből nem rekeszthető ki, azok alkalmasak annak alátámasztására, hogy a felperest az alperesek irányába ajándékozási szándék nem vezette. Hozzá tartozó tanúk vallomására akkor alapozható tényállás, ha a vallomások következtetések, egymással, a bizonyító fél nyilatkozatával és az eset körülményeivel összhangban állnak (BDT2010. 2265.). A perben meghallgatott **(felperes unokahúga), (további tanúk neve)** tanúvallomása egybehangzó volt a tekinteten - s egyben megerősítette a felperes előadását is - miszerint a felperes vagyonát családtagjai között kívánta szétosztani, azt nem akarta kizárólag az alpereseknek juttatni, a korlátlan meghatalmazással az volt a szándéka, hogy abból az alperesek a Magyarországon felmerülő kiadásait fedezzék. Ez utóbbi felperesi tényelőadást **(tanú neve)** érdektelen tanúvallomása is megerősítette, aki szerint a felperes nem tett utalást arra, hogy a számla teljes összegét bárkinek át kívánná engedni, ellenben az volt az akarata, hogy kórházi, vagy külföldi tartózkodása idején legyen aki hozzáfér a számláihoz és kiadásait távollétében, illetve akadályoztatása esetén kifizeti.. Ez pedig egybehangzik a bizonyításra kötelező felperes előadásával, valamint a fentebb felsorolt személyek tanúvallomásával.

Mindezeket figyelembe véve az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat helytállóan mérlegelve jutott arra a következtetésre, hogy az alperesek jogosulatlanul, a felperes bankszámlája feletti rendelkezési jogukkal visszaélve, a felperes utasításaival ellentétesen rendelkeztek a felperes pénzével, megszegve ezzel a felperessel kötött megbízási szerződésből fakadó kötelezettségeiket. Tény emellett, hogy a megbízási szerződés a felperes felmondása folytán megszűnt, így az alperesek kötelesek a felperessel elszámolni a Ptk. 479. § (2) bekezdése alapján, s ennek keretében megfizetni a felperesnek a bankszámlájáról jogosulatlanul átutaltatott 160 000 dollárnak megfelelő forint összeget. Kötelesek továbbá az átutalással kapcsolatban

felmerült veszteség, mint a szerződésszegésükkel a felperesnek okozott kár megtérítésére a Ptk. 318. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Ptk. 339. § (1) bekezdése

